

Ἐκ τῶν πρὸ μικροῦ ἐκδοθέντων Ποιητικῶν Ἔργων τοῦ διαπρεποῦς Κερκυραίου ποιητοῦ κ. Γερασίμου Μαρκορά ἀποσπῶμεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν τὰ ἐπόμενα ποιήματα, ἀληθῆ καλλιτεχνήματα αἰσθήματος καὶ χάριτος. Περὶ τῶν Ποιητικῶν ἔργων τοῦ ποιητοῦ τοῦ Ὁρκου, ὧν ἡ δημοσίευσίς ἀποτελεῖ φιλολογικὸν γεγονός διὰ τὴν νεοελληνικὴν ποίησιν, θέλει γράψῃ προσεχῶς ἡ Κλειὼ βιβλιοκρισίαν.

ΔΕΗΣΙ.

Ὅσαις φοραῖς, ἀγάπη μου
Σ' τὴν ἐκκλησιὰ σὲ σμίγω,
Τὸ στόμα δὲν ἀνοίγω
Μιά προσευχὴ νὰ πῶ
Ἐσὲ τηρᾶς κ' αἰσθάνομαι
Ἐν ᾧ κοντὰ σου μένω,
Τὸ πνεῦμά μου κλεισμένο
Σὲ κύκλο μαγικό.

Θαρρῶντας πῶς ἀμάρτησα
Τὸ μέρος ποῦσαι ἀφίνω·
Φτερὰ στὸ νοῦ μου δίνω
Καὶ φεύγω ἀπὸ τῆ γῆ.
Μὲ φλογισμένη δέσῃ
Στὸν οὐρανὸ προστρέχω
Καὶ πλέον σιμὰ μου σ' ἔχω
Ὅσο ἀνεβαίνω ἐκεῖ.

ΤΟ ΜΟΙΡΟΛΟΪ ΤΟΣ ΧΑΡΟΥ.

Σ' ἐνὸς γιатροῦ τὸ λείψανο
Μὲ πατρικὴ λαχτάρα,
Θρηνοῦς ὁ χάρος κ' ἔλεγε:
Κακὴ μου στραβωμάρα!

Σ' τῇ μέσῃ ἀπὸ τ' ἀμείρητο
Πλούσιο τῆς γῆς κυνήγι,
Ὅπου δὲ δύνει ἄνθρωπος
Ἡ ψύλλος νὰ μοῦ φύγῃ,

Τί πειρασμός μ' ἐπάταξε,
Ποιὰ τύφλα μ' ἔχει φέρῃ
Νὰ στρώσω αὐτὸν οὔποτε
Σὰν τὸ δεξιὸ μου χέρι!
Μὲ γνάσι αὐτὸς καὶ μ' ἄργητα
Σὰν ἔμπειρος τεχνίτης
Νὰ κόβῃ δὲν ἀπόσταινε
Ποτὲ τοῦ ὁ μακαρίτης.
Ἐκοψε γέροντες, ἔκοψε
Σπαργανωτὰ παιδάκια,
Ἀγόρια πρωτοζούρια,
Λεβέντες μὲ μουστάκια.
Ἐγὼ τὸν ἐκαμάρινα
Καὶ ὡς νάχα ξεστοχήσῃ

Ποῦ τοῦ θανάτου εἰμ' ἄγγελος,
Ἐφάναξα: νὰ ζήσῃ!
Ἄλλ' εἶχε πάρῃ ἀπόφασῃ
Ἡ τύχη στὴν ὀργή της
Γιὰ μοναχὸ μου φταιξιμὸ
Νὰ μείνω ξεκληρίτης.
Ἄς ἦναι! Ὁ λάκκος ἀνοίξε
Καὶ τῇ θροφῇ του θέλει·
Πέτρα λευκὴ γιὰ σκέπη του
Προβόδῃσε ἡ Πεντέλη.
Καὶ ἀπάνου δὰ διαβάζωνται
Δυὸ σκαλισταὶς ἀράδαις
Σ' τὸ μέγαν Εὐεργέτη
τοῦς
Οἱ δύστυχοι Παπάδες!

1. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΡΛΟΒΙΤΣ ΦΟΝ ΓΙΡΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 161).

2. ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΚΟΣΜΗΜΑ. Εἰκὼν ὑπὸ C. Spielter (ἐν σελ. 165).

Μὲ καρδίαν βαρεῖαν ἐκ τῆς θλίψεως εἰσῆλθεν ἡ δυστυχὴς χήρα εἰς τὸ κατάστημα τοῦ ἐβραίου, κρατοῦσα ἐν τῇ ἀγκάλῃ της τὸ ἐν ὄρφανόν καὶ ἐκ τῆς χειρὸς τὸ ἕτερον. Δὲν ἦτο πάντοτε δυστυχὴς ὅπως τὴν σιγμὴν ταύτην, εἶδεν ἄλλοτε ἡμέρας ὡραίας, ἡμέρας ἔρωτος καὶ εὐτυχίας. Ἀλλ' ἀφ' οὗτοι οἱ ὀφθαλμοί, τοὺς ὁποίους τοσάκις συνήντησαν οἱ ἰδικοὶ της, ἀφ' οὗτοι τὰ χεῖλη, τὰ ὅποια τοσάκις συνήντησαν τὰ ἰδικά της, ἐκλείσθησαν διὰ παντός καὶ ὁ θάνατος ἀφήρησεν ἐκ τῆς ἀγκάλῃς της — ἀλλ' ὄχι καὶ ἐκ τῆς καρδίας της! — τὸν προσφιλέστατον σύντροφον τοῦ βίου της, τὸν πατέρα τῶν τέκνων της, ἡ δυστυχία, ἡ ἔνδεια εἰσώρμησεν εἰς τὸν πένθιμον οἶκον τῆς χήρας. Τὰ ἐνώτια, οἱ δακτύλιοι, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ μάρτυρες τῶν εὐδαιμόνων ἡμερῶν, ἀπῆλθον ἐν πρὸς ἐν, ραντισμένα μὲ δάκρυα, διότι τὰ ὀρφανὰ ἐπείνων. . . . Σήμερον ἦλθεν ἡ σιγμὴ καὶ τοῦ τελευταίου κοσμήματος, ἀδαμαντίνου δακτυλίου, πολυτίμου ὄχι τόσον διὰ τὸν ἐπ' αὐτοῦ ἀδάμαντα ὅσον διὰ τὴν μετ' αὐτοῦ συνδεομένην ἀνάμνησιν ἐκείνου. . . . Ἐπὶ πολὺ ἀντέστη ἡ καρδία της, ἀλλ' ἡ πείνα ἐνίκησεν. Καὶ ἐν ᾧ ὁ Ἰουδαῖος γρυτοπώλης διὰ τοῦ ἐμπειροῦ βλέμματός του, τὸ ὅποιον καθιστᾷ ἔτι ὀξυδερκέστερον ὁ ἀπληρὸς πόθος τοῦ κέρδους, ἐξετάζει τὸ πρὸς πώλησιν κομισθὲν κόσμημα, ἡ καρδία τῆς νεαρᾶς γυναῖκος κτυπᾷ ἀγωνιωδῶς. . . . Τί θὰ δώσῃ ἀράγε; Καὶ πόσας ἡμέρας θὰ συντηρηθῶσι μὲ τὸ τίμημά του; . . . καὶ ἔπειτα; τί θὰ γίνωσιν ἔπειτα; Αὐτὰ φαίνεται διανοομένη ἡ δυστηνος χήρα, εἰς τῆς ὁποίας τὴν μορφήν συνεκέντρωσεν ὁ καλλιτέχνης ὅλον τὸ δραματικὸν τῆς ὁδύνης, ἐν ᾧ τὸ ἐν τέκνον της κοιμάται, τὸ ἕτερον ἔχει ἀλλαχοῦ ἐστραμμένην τὴν παιδικὴν προσοχήν του, καὶ ὁ ἐβραῖος κάμνει τοὺς ὑπολογισμούς του. . . .

3. ΗΛΕΚΤΡΑ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ E. Teschen-dorf (ἐν σελ. 169).

Ἡ Ἠλέκτρα ἦτο, ὡς γνωστόν, θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος, βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τοῦ Ἀργούς, καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἀδελφῇ δὲ τοῦ Ὀρέστου. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ὁ Ἀγαμέμνων ἐπιστρέψας εὐτυχῶς εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἀποδνήσκει ἐνταῦθα διὰ προδοσίας. Ὁ Αἰγισθος, εἰς ὃν ἀποπλέων εἰς Τρωάδα εἶχεν ἐμπιστευθῇ τὰ τέκνα (Ἰφιγένειαν, Ἠλέκτραν, Χρυσόθεμιν, καὶ τὸν Ὀρέστην) καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Κλυταιμνήστραν, ἐφορμᾷ μετ' αὐτῆς τῆς Κλυταιμνήστρας ἐναντίον τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐνᾷ ἐδείπνει, καὶ φονεῖ καὶ αὐτὸν καὶ τὴν Κασσάνδραν, τὴν θυγατέρα τοῦ Πριάμου, τὴν ὁποίαν ἔλαβε γέρας ἐκ τῶν λαφύρων. Καὶ οὕτω μὲν διηγεῖται τὴν υπόθεσιν ὁ Ὀμηρος· ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων ἐφρονεῖ ἐν τῷ λουτρῷ ὑπὸ μόνῃς τῆς συζύγου αὐτοῦ Κλυταιμνήστρας. Δολοφονηθέντος οὕτω τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Ἠλέκτρα φοβουμένη μήπως καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Ὀρέστης φονευθῇ ὑπὸ τῆς μητρὸς, ἐπεμψεν αὐτὸν κρύφα εἰς Φωκίδα πρὸς τὸν βασιλέα Στρόφιον, σύζυγον τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος Ἀναξιβίας. Ὅκτῳ ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὁ Ὀρέστης ἐπέστρεψεν εἰς Μυκῆνας μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Στροφίου, τοῦ Πυλάδου, μεθ' οὗ συνηζήτη καὶ συνεδέετο διὰ στενοτάτης φιλίας, καὶ ἐξεδικήθη τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς φονεύσας τὸν Αἰγισθον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ Κλυταιμνήστραν. Πρὸς τὴν ἐκδίκησιν ταύτην τοῦ πατρὸς παρεκινήθη ὁ Ὀρέστης καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀλλὰ ἐκπληρώσας οὕτω τὸ πρὸς τὸν πατέρα καθήκον, διέπραξε τὸ φοβερόν κακούργημα τῆς μητροκτονίας. Εἰς τὸ κακούργημα δὲ τοῦτο ἐβοήθησεν αὐτὸν καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἠλέκτρα. — Τὴν φρικαλέαν ταύτην υπόθεσιν, ἐν ἡ παρίσταται καὶ δικαιολογεῖται ἡ μητροκτονία, ἔλαβε καὶ ὁ Αἰσχύλος ἐν «τοῖς Χοηφόροις», ἀλλ' ὁ Σοφοκλῆς ἐπραγματεύθη αὐτὴν ἐν τῇ «Ἠλέκτρᾳ» μετὰ μείζονος τέχνης.